Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (пети състав)

15 декември 2016 година*

„Митнически съюз — Внос на продукти, произведени от риба тон с произход от Салвадор — Последващо събиране на вносни мита — Искане за отказ от събиране на вносни мита — Член 220, параграф 2, буква б) и член 236 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 — Право на добра администрация в рамките на член 872a от Регламент (ЕИО) № 2454/93 — Грешка на компетентните органи, която не може да бъде открита“

По дело T-466/14

Кралство Испания, за което се явява първоначално A. Rubio González, впоследствие V. Ester Casas, abogado del Estado,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват P. Arenas, A. Caeiros и B.-R. Killmann, в качеството на представители,

ответник,

с предмет жалба на основание член 263 ДФЕС за отмяна на Решение C(2014) 2363 окончателен на Комисията от 14 април 2014 г., с което се приема, че в един конкретен случай има основание за опрощаване на вносни мита за определена сума, но няма основание за друга сума (REM 02/2013), в частта му, в която се заключава, че няма основание за опрощаването на вносни мита в размер на 14 417 193,41 EUR,

ОБЩИЯТ СЪД (пети състав)

състоящ се, при разискванията, от: A. Dittrich, председател, J. Schwarcz (докладчик) и V. Tomljenović, съдии,

секретар: J. Palacio González, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 6 април 2016 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: испански.

Решение

Фактическа обстановка

1 Между 2007 г. и 2009 г. две дружества от групата Calvo, установени в Испания, Calvo Conservas, SL и Calvo Distribución Alimentaria, SL (наричани по-нататък заедно „длъжникът“), внасят в Испания продукти, получени от преработката на риба тон, а именно консервирана риба тон и замразени филета от риба тон, декларирани като произхождащи от Салвадор (наричани по-нататък „спорният внос“).

2 Длъжникът иска от испанските митнически органи да приложат към спорния внос схемата на общи тарифни преференции (наричана по-нататък „ОСП“), което означава да не се приложи Общата митническа тарифа със ставка 24 %, като представя сертификати за произход формуляр A, издадени от митническите органи на Салвадор и предоставени по искане на износителя, друго дружество от групата Calvo, Calvo Conservas El Salvador, SA de CV, което е представило на митническите органи на Салвадор документите, удостоверяващи произхода на продуктите за нуждите на ОСП.

3 Въз основа на сертификатите за произход, представени от длъжника, испанските митнически органи признават салвадорския произход на продуктите и уважават искането на длъжника да се ползва от преференциалното митническо третиране по отношение на спорния внос.

4 От 8 до 20 ноември 2009 г. в Салвадор е проведено посещение от представители на Европейската служба за борба с измамите (OLAF) и от няколко държави — членки на Европейския съюз, заради подозрения за измами при вноса на продукти, получени от преработката на риба тон.

5 От докладите от посещението на OLAF от 2 юни и от 7 декември 2009 г., както и от заключителния доклад от 16 септември 2010 г. следва, че правилата на ОСП не са били спазени. Отбелязани са няколко нередности, свързани с произхода на спорния внос. Тези нередности включват употребата на сертификати за произход, които не съответстват на целите на ОСП, неспазването на условието, съгласно което екипажът на корабите трябва да включва най-малко 75 % граждани на страната бенефициер или на държавите членки, за да се счита, че корабът има националност на страната бенефициер, и използването на две знамена, салвадорско и сейшелско, от корабите за улов на риба тон Montelape и Montealegre, принадлежащи на групата Calvo, поради което тези два плавателни съда трябва да се разглеждат като кораби без националност и следователно техният улов на риба тон не може да са разглежда като произхождащ от Салвадор.

6 Нередността във връзка с двойната националност на корабите за улов на риба тон Montelape и Montealegre е обект на посещение за установяване на фактите, извършено от OLAF за проверка на използването на структурните фондове, получени от едно дружество от групата Calvo, Calvopesca, SA. В окончателния доклад на OLAF се заключава, че съществуват сериозни нередности във връзка с тези кораби, които са регистрирани в Сейшелските острови, за да ползват финансирането от структурните фондове за рибарство, и чието знаме е сменено със салвадорско след двегодишна експлоатация с цел уловът да бъде деклариран като такъв със салвадорски произход, за да се получи преференциалното митническо третиране по ОСП.

7 През 2010 г., след докладите на OLAF, испанските органи започват производство за последващо събиране на вносните мита, като прилагат към спорния внос общата ставка от 24 %. Размерът на поисканите мита възлиза на 15 292 471,19 EUR.

8 На 1 юли 2011 г. длъжникът подава искане за опрощаване на вносни мита по силата на член 236 във връзка с член 220, параграф 2, буква б) и с член 239 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, 1992 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „МКО“).

9 С писмо от 5 септември 2012 г. длъжникът оттегля искането си за опрощаване на мита, след като Европейската комисия го информира, че възнамерява да отхвърли неговото искане.

10 Впоследствие, на 10 септември 2012 г., Комисията съобщава на длъжника, че ще счита преписката относно искането за опрощаване на мита за незапочнала.

11 На 16 януари 2013 г. испанските органи подават служебно искане за опрощаване на мита до Комисията въз основа на член 236 във връзка с член 220, параграф 2, буква б) от МКО.

12 Длъжникът счита, че са изпълнени условията, предвидени в член 236 във връзка с член 220, параграф 2, буква б) от МКО, и споделя съображенията на испанските органи, но в замяна на това отбелязва несъгласието си с препращането на преписката на Комисията, предвид решението от 21 май 2012 г. на Audiencia Nacional (Национален съд, Испания), който приема, че в настоящия случай може да бъде предоставено преференциалното митническо третиране по ОСП. Той следователно счита, че преписката трябва да се препрати на националните органи, като до Съда при необходимост може да се отправи преюдициално запитване.

13 Комисията обаче приема, че испанското съдебно решение не може да ѝ попречи да приеме решение в материя, която попада в обхвата на нейните правомощия.

14 На 13 февруари, 16 юли и 8 октомври 2013 г. Комисията иска допълнителна информация, която е предоставена от испанските органи. Длъжникът е уведомен за поисканата информация и дава становището си по отговорите, които испанските органи възнамеряват да представят.

15 С писмо от 10 декември 2013 г., в съответствие с член 872a от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на МКО (ОВ L 253, 1993 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3), Комисията приканва длъжника да представи коментарите си по всички фактически или правни въпроси, които могат да доведат до отхвърляне на искането му (наричано по-нататък „уведомлението за възраженията“).

16 С писмо от 9 януари 2014 г. длъжникът поддържа, че салвадорските органи са допуснали грешка. Той подчертава своята добросъвестност и съобразяването с разпоредбите за митническата декларация. Освен това той възразява срещу начина, по който Комисията тълкува разпоредбите за знамето, и подчертава трудностите по отношение на спазването на критерия във връзка със състава на екипажа, установен в член 68, параграф 2 от Регламент № 2454/93. Накрая, той поддържа, че Комисията не е предоставила подходящите печати на салвадорските органи и не е спазила правото на защита, тъй като не му е представила всички документи, на които се основава решението ѝ.

17 В съответствие с член 873 от Регламент № 2454/93 на 17 февруари 2014 г. се провежда заседание на експертна група, съставена от представители на държавите членки, за да разгледа случая.

18 С Решение C(2014) 2363 окончателен от 14 април 2014 г. Комисията приема, че в един конкретен случай има основание за опрощаване на вносни мита за определена сума, но няма основание за друга сума (REM 02/2013) (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

19 В съображение 27 от обжалваното решение Комисията припомня, че съгласно член 220, параграф 2, буква б) от МКО издаването на сертификати с невярно съдържание от митническите органи на трета страна представлява грешка, която не е можела да бъде открита от оператора, като последният от своя страна е действал добросъвестно и е спазил разпоредбите, предвидени в действащата правна уредба относно митническата декларация.

20 Що се отнася до условието във връзка с възможността за откриване на грешката, Комисията установява в съображение 28 от обжалваното решение, че салвадорските органи са допуснали грешка при издаването на сертификатите за произход формуляр А в нарушение на Регламент № 2454/93. В съображения 30—32 от обжалваното решение Комисията твърди, че не е допуснала грешка нито по отношение на предоставянето на печатите на салвадорските органи, нито по отношение на представянето на документите, на които е възнамерявала да основе решението си. Относно първия случай поддържа, че дори такава грешка да се установи, тя не би имала отражение, освен ако сертификатите за произход са били подправени. Случаят обаче не е бил такъв. Относно втория случай тя удостоверява, че е предала на длъжника всички необходими документи и му е предоставила възможност да изрази становище във връзка с тези документи.

21 Комисията припомня, че при преценката на това първо условие трябва да вземе предвид всички обстоятелства в конкретния случай, естеството на грешката, както и опита и дължимата грижа на длъжника. Тя добавя, че съгласно практиката на Съда естеството на грешката трябва да се преценява с оглед на сложността на приложимата правна уредба. Впрочем, от една страна, тя установява в съображение 35 от обжалваното решение, че длъжникът е нарушил правилата за произход, като не е осигурил спазването на изискването, съгласно което екипажът на корабите за улов на риба тон трябва да включва най-малко 75 % граждани на държави — членки на Съюза, или на страната бенефициер. Освен това тя посочва в съображения 36 и 37 от обжалваното решение, че преференциалното митническо третиране е предоставено въз основа на неподходящи сертификати, а именно сертификати EUR.1, издадени от сейшелските органи или от органите на Кот д'Ивоар, и непреференциални сертификати за произход, издадени от търговските камари на Испания и Франция. В тези случаи не е възможно да се проследи произходът на рибата тон. Тъй като обаче износителят е дъщерно дружество от групата Calvo, към която принадлежи и длъжникът, последният е следвало да открие грешката. За сметка на това в съображение 38 от обжалваното решение Комисията приема, че що се отнася до сертификатите за произход, издадени от Панама — държава, която е част от регионална група II заедно със Салвадор, длъжникът не е могъл да знае дали те са били правилно издадени от салвадорските органи.

22 Що се отнася до второто условие, отнасящо се до добросъвестността на длъжника, Комисията отбелязва в съображения 40 и 41 от обжалваното решение, че предвид естеството на дейностите на длъжника и принадлежността му към група, която извършва дейност на няколко континента и поради това трябва да спазва различни норми, той не е положил необходимата дължима грижа за спазването на условието във връзка със състава на екипажа.

23 В съображение 42 от обжалваното решение Комисията подчертава по-нататък, че в определени случаи износителят е представил или едновременно непреференциални сертификати за произход, издадени от търговските камари на Испания и Франция, и сертификати EUR.1, неиздадени от митническите органи на Съюза, във връзка със Споразумението за партньорство между членовете на групата страни от Африка, Карибите и Тихоокеанския басейн, от една страна, и Европейската общност и нейните държави членки, от друга страна, подписано в Котону на 23 юни 2000 г. (ОВ L 317, 2000 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 23, стр. 3) и одобрено от името на Общността с Решение 2003/159/ЕО на Съвета от 19 декември 2002 г. (ОВ L 65, 2003 г., стр. 27; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 31, стр. 93, наричано по-нататък „Споразумението АКТБ"), или едновременно сертификати EUR.1, издадени от сейшелските органи, и сертификати

формуляр А, издадени от панамските органи. Като представя сертификати за произход, които не позволяват да се определи произходът на рибата тон, длъжникът нарушава разпоредбите относно митническата декларация и приложимите правила за произход.

24 Накрая, в съображения 43—45 от обжалваното решение Комисията отбелязва, че два кораба за улов на риба тон, принадлежащи на групата Calvo, са плавали под знамето на две държави или са били регистрирани в две държави, докато правната уредба на Съюза поставя ясно изискване корабите да са регистрирани само в една страна и да плават под нейно знаме, за да могат да се ползват от преференциалното митническо третиране. Като не е спазил член 68, параграф 2 от Регламент № 2454/93, длъжникът не е положил изискуемата дължима грижа.

25 Следователно Комисията приема, че има основание за опрощаването на вносните мита в размер на 230 879,88 EUR за вноса, при който произходът на преработената в Салвадор риба тон се доказва със сертификати за произход формуляр А, издадени от панамските органи, но не и за вносните мита в размер на 14 417 193,41 EUR, отнасящи се до останалите случаи.

Производството и исканията на страните

26 На 24 юни 2014 г. Кралство Испания подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд. Комисията представя писмената си защита на 18 септември 2014 г. На 17 ноември 2014 г. Кралство Испания представя реплика, а на 22 януари 2015 г. Комисията представя дуплика.

27 По предложение на съдията докладчик Общият съд (пети състав) решава да започне устната фаза на производството.

28 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 6 април 2016 г.

29 Кралство Испания моли Общия съд:

— да отмени обжалваното решение в частта му, в която се заключава, че няма основание за опрощаване на вносни мита в размер на 14 417 193,41 EUR,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

30 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли изцяло жалбата,

— да осъди Кралство Испания да заплати съдебните разноски.

Доводи на страните

31 В подкрепа на жалбата си Кралство Испания изтъква две основания. Първото е изведено от нарушение на правото на добра администрация във връзка с член 872а от Регламент № 2454/93, а второто — от нарушение на член 220, параграф 2, буква б) от МКО.

По първото основание, изведено от нарушение на правото на добра администрация в рамките на член 872а от Регламент № 2454/93

32 Кралство Испания поддържа, че решение, основано на мотиви, които не са били съобщени предварително, нарушава правото на добра администрация в рамките на член 872а от Регламент № 2454/93, както и член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

33 Кралство Испания подчертава, че, в рамките на производството за опрощаване на вносни мита член 872а от Регламент № 2454/93 предвижда, че когато Комисията възнамерява да приеме неблагоприятно решение, тя е длъжна да изпрати в писмен вид възраженията си и всички документи, на които се основава, за да позволи на заинтересованото лице да изрази позицията си. С оглед на трите искания от Комисията към длъжника да представи допълнителна информация, Кралство Испания счита, че е бил извършен цялостен анализ на трите условия съгласно член 220, параграф 2, буква б) от МКО за опрощаването на вносните мита, като условията, които не са посочени в уведомлението за възраженията, трябва да се считат за изпълнени.

34 В уведомлението за възраженията Комисията посочила само възражения относно условието за възможността на длъжника да открие грешката и не засегнала условията, отнасящи се до добросъвестността и до спазването на правната уредба за митническата декларация. Тя обаче анализирала последните условия в съображения 40—42 от обжалваното решение, като така нарушила член 41 от Хартата на основните права.

35 В репликата си Кралство Испания счита, че посочването в уведомлението за възраженията, че не са спазени правилата за произход, не е достатъчно, тъй като става въпрос за условие, което обуславя започването на производство за опрощаване на вносни мита. Според него фактът, че Комисията е изпратила в приложение към уведомлението за възраженията документи, отнасящи се до спазването на условията във връзка с добросъвестността и с правната уредба на митническата декларация, не може да санира недостатъка на мотивите на обжалваното решение. Освен това то отбелязва, че фактът, че отговорът на длъжника на уведомлението за възраженията съдържа доводи във връзка с добросъвестността и с митническата декларация, не означава, че посоченото уведомление е било мотивирано надлежно. Накрая, производството можело да доведе до различен резултат, като се има предвид, че грешката не е можела да бъде открита, тъй като износителят не е представил невярно фактите.

36 Комисията поддържа, че е спазила предвиденото в член 872а от Регламент № 2454/93 условие, като е изпратила уведомлението за възраженията и всички документи, на които е основала възраженията си, на длъжника, който с писмо от 9 януари 2014 г. е заявил становището си във връзка по-специално с добросъвестността. Тя поддържа, че в уведомлението за възраженията е изразено мнение относно условията във връзка с добросъвестността и с митническата декларация. Комисията отбелязва, че уведомлението за възраженията включва един цялостен параграф относно добросъвестността на длъжника, тъй като това условие според нея е неотделимо от условието във връзка с възможността за откриване на грешката. Всъщност, ако длъжникът бе информиран за грешката и бе поискал да ползва преференциалното митническо третиране, той нямаше да бъде счетен за добросъвестен, тъй като позоваване на добросъвестността може да се направи само ако длъжникът е спазил всички разпоредби на правната уредба. Поради това Комисията счита, че задължението за мотивиране е било изпълнено чрез разглеждането на дължимата грижа на длъжника и на възможността грешката да бъде открита.

37 Комисията поддържа, че и в обжалваното решение, и в уведомлението за възраженията се посочва условието във връзка със спазването на правната уредба за митническата декларация, като в писмото си от 9 януари 2014 г. жалбоподателят е заявил становище по този въпрос, поради което не може да се приеме, че е нарушено неговото право да бъде изслушан. Тя

изтъква, че обхватът на задължението за мотивиране трябва да се преценява по-специално с оглед на неговия контекст и следователно на документите, приложени към уведомлението за възраженията, които се отнасят по-конкретно до спазването на условията за добросъвестност и за митническо деклариране с оглед на правилата за произход.

38 Освен това Комисията подчертава обстоятелството, че нарушението на правото на изслушване води до отмяна на обжалваното решение само ако при липсата на тази нередност производството е можело да приключи по различен начин. Тъй като обаче условията по член 220, параграф 2, буква б) от МКО са кумулативни, тя счита, че обстоятелството, че обжалваното решение разглежда факта, че изтъкнатата в случая грешка е можела да бъде открита от длъжника, е достатъчно, за да обоснове отказа за опрощаване на вносните мита. Освен това нищо не сочело, че длъжникът е имал други доводи, които са можели да доведат до приемането на различно решение.

39 Зачитането на правото на защита е основен принцип на правото на Съюза, а правото на изслушване във всяко производство е неразделна част от този принцип (решения от 18 декември 2008 г., Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, т. 33 и 36 и от 3 юли 2014 г., Kamino International Logistics и Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 и C-130/13, EU:C:2014:2041, т. 28).

40 Правото на изслушване във всяко производство понастоящем е закрепено не само в членове 47 и 48 от Хартата на основните права, които гарантират спазването на правото на защита и правото на справедлив процес във всяко съдебно производство, но и в член 41 от Хартата, който гарантира правото на добра администрация. Член 41, параграф 2 предвижда, че правото на добра администрация включва по-специално правото на всяко лице да бъде изслушвано, преди срещу него да бъде предприета индивидуална мярка, която би имала неблагоприятни последици за него (решение от 3 юли 2014 г., Kamino International Logistics и Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 и C-130/13, EU:C:2014:2041, т. 29).

41 По силата на този принцип, който трябва да се прилага, когато административен орган възнамерява да издаде спрямо определено лице акт с неблагоприятни за него последици (решения от 18 декември 2008 г., Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, т. 36 и от 3 юли 2014 г., Kamino International Logistics и Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 и C-130/13, EU:C:2014:2041, т. 30), адресатите на решения, които осезаемо засягат техните интереси, трябва да получат възможност да представят надлежно своето становище относно фактите и обстоятелствата, на които административният орган възнамерява да основе своето решение (решение от 18 декември 2008 г., Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, т. 37).

42 Необходимо е да се припомни също, че в митническата област спазването на правото на защита е гарантирано от разпоредбите на член 872a от Регламент № 2454/93, които предвиждат, че, когато, на какъвто и да е етап от производството по реда на членове 872 и 873, Комисията възнамерява да приеме неблагоприятно решение за въпросното лице по разглеждания случай, тя изпраща в писмен вид възраженията си, като ги придружава с всички документи, довели до обосноваване за тези възражения, че засегнатото по този случай лице представя писмено позицията си пред Комисията в срок от един месец от датата, на която са изпратени възраженията, и че когато лицето не изрази позиция в този срок, се приема че се е отказало от правото си да изрази позиция.

43 Настоящото основание следва да се разгледа именно в светлината на тези съображения.

44 В настоящия случай Комисията изпраща на длъжника уведомление за възраженията, на което последният отговаря (вж. т. 15 и 16 по-горе).

45 Кралство Испания обаче поддържа по същество, че тъй като уведомлението за възраженията не се е отнасяло до условията във връзка с добросъвестността на длъжника и със спазването на правната уредба относно митническата декларация, от това следвало да се заключи, че Комисията не е имала възражения относно тези две условия за прилагането на член 220, параграф 2, буква б) от МКО, които следвало да се приемат за изпълнени от длъжника. Като анализирала тези аспекти в съображения 40—42 от обжалваното решение, Комисията нарушила член 41 от Хартата на основните права, като не зачела правото на изслушване, с което разполагал длъжникът.

46 Без да е необходимо произнасяне дали е допустимо основанието, изведено от нарушение на правото на изслушване, с оглед възможността на Кралство Испания да се позове на такова нарушение, което засяга длъжника, първото основание трябва при всички положения да се отхвърли по същество, тъй като става въпрос за субективна по естеството си незаконосъобразност (вж. по аналогия решение от 1 юли 2010 г., Nuova Terni Industrie Chimiche/Комисия, T-64/08, непубликувано, EU:T:2010:270, т. 186).

47 В самото начало в това отношение следва да се припомни, че съгласно член 220, параграф 2, буква б) от МКО компетентните органи не извършват последващо вземане под отчет на вносни мита, ако са изпълнени три кумулативни условия. На първо място, митата трябва да не са били събрани в резултат на грешка от страна на самите компетентни органи, по-нататък, допуснатата от тях грешка трябва по естеството си да е такава, че да не е било възможно да бъде открита от добросъвестния длъжник, и накрая, длъжникът трябва да е спазил всички разпоредби на действащата правна уредба по отношение на митническата декларация. При положение че тези условия са изпълнени, длъжникът има право да изисква спрямо него да не се извършва последващо събиране (вж. решения от 18 октомври 2007 г., Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, т. 30 и цитираната съдебна практика и от 15 декември 2011 г., Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, т. 47 и цитираната съдебна практика).

48 Важно е да се напомни относно първото от тези условия, че член 220, параграф 2, буква б) от МКО има за цел да защити оправданите правни очаквания на длъжника, що се отнася до достоверността на всички сведения, въз основа на които се взема решението за събиране или несъбиране на митата. Оправданите правни очаквания на длъжника заслужават предвидената в този член защита, ако „самите“ компетентни органи са дали основания за възникването на тези очаквания. Така единствено грешките, допуснати поради активно действие от страна на компетентните органи, дават право да не се извършва последващо събиране на мита (вж. решение от 18 октомври 2007 г., Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, т. 31 и цитираната съдебна практика).

49 Що се отнася до второто от горепосочените условия, възможността да бъде открита допуснатата от компетентните митнически органи грешка, следва да бъде преценена, като се има предвид естеството на грешката, професионалният опит на заинтересованите субекти и положената от тях дължима грижа. Естеството на грешката зависи от сложността или, напротив, от достатъчно опростения характер на въпросната правна уредба и от периода от време, през който е била налице допуснатата от органите грешка (вж. решение от 18 октомври 2007 г., Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, т. 32 и цитираната съдебна практика).

50 С оглед на третото условие декларантът е длъжен да предостави на компетентните митнически органи всички необходими сведения, предвидени от правните норми на Съюза и националните правни норми, които евентуално ги допълват или ги транспонират, по отношение на исканото митническо третиране на съответната стока (вж. решение от 18 октомври 2007 г., Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, т. 33 и цитираната съдебна практика).

51 Следва да се установи, че, противно на твърденията на Кралство Испания, от уведомлението за възраженията, и по-конкретно от неговата част B, чието заглавие посочва, първо, условието във връзка с възможността за откриване на грешката, второ, с добросъвестността на длъжника и трето, с това последният да е спазил всички разпоредби, предвидени от действащата правна уредба по отношение на митническата му декларация, е видно, че Комисията е взела предвид по-конкретно, че за да анализира дали длъжникът е бил добросъвестен, тя е следвало да провери дали той е можел да открие грешката на салвадорските органи.

52 С оглед на това Комисията си задава въпроса дали обикновеният анализ на фактите е можел да позволи да се открие грешката, допусната от посочените органи. Тя очевидно свързва твърдението на длъжника за неговата добросъвестност с въпроса до каква степен той е бил информиран или е можело да бъде информиран за грешката. Следва да се добави, че от отговора на длъжника от 9 януари 2014 г. следва, че последният е разбрал посочените твърдения в този смисъл и че е представил конкретни сведения по-специално относно своята добросъвестност, както и впрочем обстоятелството, че е изпълнил изискванията на съответната правна уредба.

53 По-конкретно, що се отнася до състава на екипажа на корабите, Комисията взема предвид дейността на длъжника и факта, че той е оперирал в различни океани и морета, към които се прилагат различни норми, за да стигне до заключението, че той е можел да приложи правилно правната уредба относно преференциалното митническо третиране съгласно правилата за произход и че е трябвало да провери спазени ли са условията за такова преференциално третиране, осигурявайки си достъп до такава информация. Комисията приема, че въпросното законодателство не може да се приеме за сложно. Според нея износителят в настоящия случай е можел да открие грешката, допусната от салвадорските органи.

54 Що се отнася до доказването на произхода на улова, Комисията отбелязва, че длъжникът е трябвало да знае, че представените сертификати не са били документи, които отговарят на условията за регионална кумулация, и че продуктите, за които салвадорските органи са издали сертификати за произход формуляр A, не са отговаряли на условията за предоставяне на преференциален произход, като стига до заключението, че износителят е трябвало да открие грешката, допусната от салвадорските органи.

55 Що се отнася до посочената в точка 6 по-горе двойна националност на двата кораба, Комисията установява, че тъй като длъжникът е част от същата група като дружеството собственик, той е знаел или е трябвало да знае, че тези кораби са били регистрирани и в Сейшелските острови, и е трябвало да познава приложимите в това отношение норми, които не е можело да се квалифицират като сложни.

56 Що се отнася до професионалния опит на длъжника, Комисията подчертава, че той е бил част от група, която е заемала лидерска позиция в риболова, преработването, производството, опаковането и предлагането на пазара на хранителни продукти, получени от риба.

57 Що се отнася до евентуалната дължима грижа на длъжника, Комисията възпроизвежда различните констатации и заключения, които произтичат от точки 53—56 по-горе, за да стигне до извода, че той не е доказал дължимата грижа, която е можело да се очаква от професионален оператор, и че той не е представил на митническите органи цялата необходима информация, предвидена от нормите на Съюза по отношение на митническото третиране, поискано за въпросните стоки.

58 При тези условия уведомлението за възраженията съдържа достатъчно точно и подробно мотивите, които са накарали Комисията да приеме, че грешката, допусната от салвадорските митнически органи, е била лесно откриваема за добросъвестния оператор съгласно посочената в

точка 47 по-горе съдебна практика. Следователно Кралство Испания не може да поддържа, че правото на изслушване, което има длъжникът, е било нарушено поради липсата на възражение относно добросъвестността на последния.

59 На следващо място, трябва да се приеме, че що се отнася до условието във връзка със спазването на правната уредба относно митническата декларация, в уведомлението за възраженията Комисията излага ясно и подробно причините, поради които счита, че то не е било изпълнено. Всъщност, както подчертава Комисията, уведомлението за възраженията включва показателя, съгласно който тя ще приеме, че длъжникът не е спазил разпоредбите относно правилата за произход, съдържащи се в дял IV, глава 2 от Регламент № 2454/93 относно правилата за произход по ОСП на Съюза. Това заключение в уведомлението за възраженията се предхожда от констатацията, че износителят, който е част от същата група дружества като длъжника, е можело да знае, че използваните сертификати не са били подходящи, за да се получи регионално кумулиране, че продуктите, които са били обхванати от сертификатите за произход форма А, издадени от салвадорските органи, не са отговаряли на условията за предоставяне на преференциален произход на Салвадор, и че продуктите не са могли да се ползват от преференциалното митническо третиране, предвидено от правната уредба на Съюза.

60 С тази констатация Комисията изразява съмнение относно спазването от страна на длъжника на правната уредба за митническата декларация. Всъщност неправилното прилагане на правилата относно произхода на внасяните в Съюза продукти, за да се ползва преференциалното митническо третиране, влияе върху митническото деклариране на тези продукти, тъй като при него те попадат неправилно в обхвата на режим, от който не могат да се ползват.

61 Така, член 84 от Регламент № 2454/93 предвижда, че доказателствата за произхода се представят на митническите органи на държавата членка на вноса по реда на член 62 от МКО. Впрочем последният член се отнася до писмената митническа декларация. Той предвижда, че митническата декларация трябва да се изготви върху предвидения за целта официален формуляр, да се подпише и да съдържа всички данни, необходими за прилагане на разпоредбите, отнасящи се до митническия режим, за който стоките са декларирани, като към декларацията трябва да бъдат приложени всички документи, чието представяне е необходимо за прилагането на разпоредбите, които уреждат посочения митнически режим. За да се ползва от прилагането на преференциално митническо третиране въз основа на произхода на внесените продукти, вносителят трябва, съгласно член 62 от МКО във връзка с член 84 от Регламент № 2454/93, да приложи към митническата си декларация сертификат за произход формуляр А, който да има вярно съдържание.

62 Следователно неизпълнението на правилата, отнасящи се до произхода на внесените продукти, води до нарушение на правната уредба за митническата декларация.

63 Поради това трябва да се отхвърли доводът на Кралство Испания, съгласно който посочването в уведомлението за възраженията, че не са спазени правилата за произход, не е достатъчно, тъй като става въпрос за условие, което обуславя започването на производство за опрощаване на вносни мита, щом като, макар че обстоятелството, че сертификатите за произход не са били изготвени правилно от салвадорските органи, всъщност да представлява основанието, поради което испанските митнически органи започват производството за последващо събиране на вносните мита след докладите на OLAF, това обстоятелство същевременно разкрива и неспазването от страна на длъжника на правната уредба за произхода на продуктите и на правната уредба за митническата декларация.

64 Освен това, макар Комисията да посочва въпроса за документите, които е било възможно да се приложат към уведомлението за възраженията и на които тя е основала посочените възражения, следва да се приеме за установено, че Кралство Испания не я упреква за това, че не е съобщила

документите, които биха били необходими, за да се гарантира зачитането на правото на защита на длъжника. Впрочем в репликата Кралство Испания само констатира, че Комисията може да основе възраженията си на документите, които представя в приложение към уведомлението за възраженията, но не може да мотивира посочените възражения единствено посредством тези документи.

65 От гореизложеното следва, че първото основание на жалбата при всички положения трябва да се отхвърли по същество.

По второто основание, изведено от нарушение на член 220, параграф 2, буква б) от МКО

66 Кралство Испания твърди главно, че грешката не е можела да бъде открита от длъжника и при условията на евентуалност, че длъжникът, от една страна, е положил дължимата грижа и от друга страна, е спазил разпоредбите, отнасящи се до митническата стойност. Макар Кралство Испания да представя доводи в подкрепа на второто основание, разделени в три части, съответстващи на установените от член 220, параграф 2, буква б) от МКО условия да не се извършва последващо събиране, то също така поставя под въпрос кумулативния характер на тези три условия.

67 В самото начало е необходимо произнасяне по допустимостта на оплакване, което е представено в репликата.

По допустимостта на оплакването, отнасящо се до предходно искане за опрощаване на вносни мита, представено от длъжника

68 В репликата Кралство Испания поддържа, че доколкото Комисията, изглежда, повдига въпроси, отнасящи се до преписка REM 01/11, опрощаването, предмет на тази преписка, следва да се счита за предоставено, тъй като не са били изпълнени условията за препращане, установени в член 871, параграф 6, първо или пето тире от Регламент № 2454/93. Опрощаването било получено преди обжалваното решение, поради изтичането на законоустановените срокове, тъй като нито един документ във връзка с тази преписка не свидетелствал за промяна във фактическата или правната преценка или за наличието на несъгласие относно представянето на фактите.

69 В дупликата Комисията счита, че доводът във връзка с друга преписка за опрощаване на мита трябва да се обяви за недопустим, защото става въпрос за късно представен довод.

70 В съдебното заседание Кралство Испания уточнява в отговор на въпрос на Общия съд по отношение на изтъкнатите твърдения в репликата във връзка с преписка REM 01/11, че не става въпрос за ново основание, а че само е дало отговор на твърденията на Комисията.

71 При всички положения, видно от разпоредбите на член 76, буква г) във връзка с член 84, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд, исковата молба или жалбата трябва да указва предмета на спора и да съдържа кратко изложение на посочените основания, а въвеждането на нови основания или твърдения в хода на производството не се допуска, освен ако те не почиват на правни или фактически обстоятелства, установени в производството (вж. в този смисъл решения от 15 юли 2015 г., Dennekamp/Парламент, T-115/13, EU:T:2015:497, т. 80).

72 Впрочем, дори да се приеме, че в репликата Кралство Испания поддържа в отговор на определени твърдения на Комисията, че в настоящия случай следва да се извърши опрощаване на спорните вносни мита поради изтичането на законоустановените срокове за приемането от страна на Комисията на решение по искането за опрощаване, подадено от длъжника на 1 юли 2011 г., така или иначе става въпрос за оплакване, което не е било посочено в жалбата, макар

да почива на правни и фактически обстоятелства, които вече са били известни на Кралство Испания при подаването на споменатата жалба, тъй като не се оспорва, че именно испанските органи са изпратили това искане на Комисията и са я уведомили за оттеглянето от длъжника на искането му за опрощаване на мита, нито се оспорва, че те са били информирани за това, че Комисията счита тази преписка за незапочнала.

73 Поради това трябва да се приеме за установено, че посоченото оплакване, което е изтъкнато за първи път в репликата и следователно е представено късно, е недопустимо.

По кумулативния характер на условията, предвидени в член 220, параграф 2, буква б) от МКО

74 В оплакването, изведено от невъзможността за откриване на грешката, Кралство Испания поддържа, че съгласно член 220, параграф 2, буква б) от МКО органите на страната на износа отговарят за грешките, допуснати при издаването на сертификати за произход, и за проверката на условията за прилагане на преференциалните режими, когато грешката се предхожда от вярно представяне на фактите от износителя или от невярно представяне, ако в този случай посочените органи са знаели или е трябвало да знаят, че сертификатът е с невярно съдържание. То счита, предвид заключението в обжалваното решение за наличието на грешка на салвадорските органи и предвид исканията за допълнителна информация, изпратени на испанските органи, че износителят не е представил неправилно фактите, нито е заблудил посочените органи като им е представил всички сведения, с които е разполагал, по-конкретно доказателства за произход на суровината и списъци с екипажа на корабите. Поради това трябвало да се приеме, че грешката не е можело да бъде открита.

75 По същество Кралство Испания счита, че когато грешката, допусната от митническите органи на страната на износа, не се дължи на невярно представяне на фактите от износителя или, макар случаят да е такъв, когато органите са знаели или е трябвало да знаят, че представените сертификати са били с невярно съдържание, невъзможността на оператора да открие допуснатата грешка, следва да бъде приета, щом условията във връзка с грешката са изпълнени. Кралство Испания се основава също на разпоредбите относно стоките, ползващи се от преференциален статут, които се съдържат в член 220, параграф 2, буква б) от МКО, изменен с Регламент (ЕО) № 2700/2000 на Европейския парламент и на Съвета от 16 ноември 2000 г. (ОВ L 311, 2000 г., стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 13, стр. 12), които то квалифицира като специални норми, приложими в рамките на преференциалните режими, съгласно които установяването на наличието на грешка, допусната на базата на достоверни сведения от износителя, води до положение, при което посочената грешка не може да бъде открита.

76 Въз основа на този довод Кралство Испания прави извод, че доколкото Комисията не е приела в обжалваното решение, че грешката се е дължала на невярно представяне на фактите от износителя или че салвадорските органи са знаели или е трябвало да знаят, че представените сертификати са били с невярно съдържание, позоваването на условията във връзка с добросъвестността и с правната уредба за митническата декларация е невалидно.

77 Комисията счита, че оплакването на Кралство Испания е неотносимо, тъй като фактът, че е изпълнено едно от трите условия за опрощаването на митата, не означава, че и другите две са изпълнени. Комисията също така отговаря подробно пред Общия съд на въпроса дали грешката, допусната от салвадорските органи, е можела да бъде открита, в зависимост от вида на грешката, допусната от тези органи.

78 За да се отговори на изтъкнатото оплакване от Кралство Испания, от една страна, следва да се определи дали невъзможността за откриване на грешката на органите на страната на износа, отнасяща се до сертификатите за произход, произтича автоматично, съгласно член 220,

параграф 2, буква б), втора алинея от МКО, от условията, при които е била допусната тази грешка, и от друга страна, следва да се определи дали, ако посочената грешка трябва да се разглежда като такава, която не може да бъде открита от длъжника, това означава, че другите условия за прилагането на този член трябва да се приемат за изпълнени.

По невъзможността за откриване на грешката

79 Съдът е постановил, че целта на последващата проверка е да се установи дали е достоверна информацията за произхода, посочена в по-рано издадените сертификати за произход формуляр A или EUR.1 (вж. в този смисъл относно сертификатите EUR.1 решения от 9 март 2006 г., Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, т. 32 и от 15 декември 2011 г., Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, т. 43 и относно сертификатите за произход формуляр A решение от 8 ноември 2012 г., Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, т. 17).

80 Ако обаче при последваща проверка не може да се потвърди произходът на стоките, посочени в сертификат за произход формуляр A или EUR.1, следва да се заключи, че стоките са с неустановен произход и че при това положение сертификатът за произход и тарифните преференции са били предоставени неправилно (вж. в този смисъл решения от 9 март 2006 г., Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, т. 34, от 15 декември 2011 г., Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, т. 44 и от 8 ноември 2012 г., Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, т. 18).

81 Следователно, когато органите на държавата на износа са издали сертификати за произход формуляр A или EUR.1 с невярно съдържание, по силата на посочения член 220, параграф 2, буква б), втора и трета алинея от МКО това издаване трябва да се счита за грешка, допусната от посочените органи, освен ако се окаже, че сертификатите са били издадени на базата на невярно представяне на фактите от страна на износителя. Ако посочените сертификати са били издадени на базата на декларации с невярно съдържание на износителя, то последващото събиране на вносни мита трябва да бъде извършено, освен ако по-специално е очевидно, че органите, издали сертификатите, са знаели или е трябвало да знаят, че стоките не отговарят на необходимите условия за ползване на преференциално третиране (вж. в този смисъл решения от 15 декември 2011 г., Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, т. 48 и от 8 ноември 2012 г., Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, т. 19).

82 Именно с оглед на тези съображения следва да се определи дали грешките, допуснати от салвадорските органи, са можели да бъдат открити от длъжника.

83 Основавайки се на член 220, параграф 2, буква б), втора алинея от МКО, изменен с Регламент № 2700/2000, Кралство Испания счита, че щом Комисията признава наличието на грешка на компетентните органи, невъзможността за откриването на грешката произтича пряко от тази разпоредба.

84 Комисията само приема подробно в дупликата, че условията, предвидени от член 220, параграф 2, буква б), първа алинея от МКО, трябва да са изпълнени кумулативно, за да може да се реши да няма последващо събиране на вносните мита, като се вземат предвид принципът на оправданите правни очаквания и принципът за стриктно тълкуване на изключенията от общия режим за плащане на митнически задължения.

85 Впрочем въз основа на доводите на Кралство Испания Общият съд определя кои са разпоредбите на член 220, параграф 2, буква б) от МКО, приложими за настоящия случай, и условията, предвидени от тези разпоредби, за приемането на искане за отказ от събиране.

86 Член 220, параграф 2, буква б), втора алинея от МКО предвижда, че грешката не е можела да бъде открита по смисъла на първа алинея, когато издаването на сертификат с невярно съдържание от властите на трета страна е извършено съгласно режим, при който преференциалният статут на дадена стока е установен на базата на система за административно сътрудничество, включваща тези власти. Все пак член 220, параграф 2, буква б), трета алинея от МКО гласи, че издаването на сертификат с невярно съдържание не представлява грешка, когато сертификатът е бил издаден на базата на невярно представяне на фактите от страна на износителя, освен ако, в частност, е очевидно, че властите, издали сертификата, са знаели или е трябвало да знаят, че стоките не отговарят на необходимите условия за ползване на преференциално третиране.

87 Следователно най-напред е необходимо да се определят, след запознаване с обжалваното решение, условията, при които салвадорските органи са допуснали грешката, преди да се изведат последиците от тази грешка за прилагането на член 220, параграф 2, буква б), втора и трета алинея от МКО.

88 На първо място, следва да се припомни, че Комисията е установила, че за да се ползват от ОСП, в Салвадор са внесени значителни количества риба тон със сертификати за произход формуляр А, които са били нередовно издадени, като всички нередности, засягащи посочените сертификати, са представлявали нарушения на правилата за произход, по-конкретно чрез неправилното използване на сертификати EUR.1 (съображения 6—9 от обжалваното решение). От това Комисията прави извода, че на въпросния внос на риба тон не е трябвало да се предоставя преференциалната митническа ставка, предвидена от ОСП (съображение 10 от обжалваното решение).

89 В съображение 28 от обжалваното решение Комисията приема предвид обстоятелствата по случая, че салвадорските органи са допуснали грешка, изготвяйки неправилно сертификатите за произход формуляр А, без да спазят релевантните членове на Регламент № 2454/93.

90 След като приема, че самата тя не е допуснала грешка при предоставянето на образци на печати на салвадорските органи (съображения 30—32 от обжалваното решение), Комисията проверява дали грешката, допусната от тези органи, е можела да бъде открита от длъжника (съображения 29 и 33—39 от обжалваното решение), а след това дали последният е действал добросъвестно (съображения 40—47 от обжалваното решение).

91 Трябва да се приеме за установено, че в обжалваното решение Комисията изобщо не констатира, че сертификатите с невярно съдържание са били изготвени на базата на невярно представяне на фактите от износителя, нито, a fortiori, че салвадорските органи са знаели или е трябвало да знаят, че стоките не отговарят на необходимите условия за ползване на преференциално митническо третиране, противно на предвиденото в член 220, параграф 2, буква б), трета алинея от МКО.

92 На второ място, необходимо е следователно да се определи дали длъжникът може да се ползва от правилото по член 220, параграф 2, буква б), втора алинея от МКО, съгласно което се предполага, че грешката не е можела да бъде открита по смисъла на първа алинея, когато издаването на сертификат с невярно съдържание от властите на трета страна е извършено съгласно режим, при който преференциалният статут на дадена стока е установен на базата на система за административно сътрудничество, включваща тези власти. В този смисъл това правило се съчетава с член 220, параграф 2, буква б), първа алинея от МКО, предвиждайки, че в конкретния случай на издаване на сертификат за произход с невярно съдържание съществува законова презумпция за невъзможността за откриване на грешката.

93 Най-напред, от съображения 7—9 и 35—38 от обжалваното решение личи, че откритите от Комисията нередности при изготвянето на сертификатите за произход формуляр А се отнасят до правилата за произход на внасяните в Съюза стоки.

94 По-нататък, издаването на сертификатите за произход формуляр А с невярно съдържание е било извършено на базата на ОСП, уредена към момента на настъпване на фактите, от една страна, с Регламент (ЕО) № 980/2005 на Съвета от 27 юни 2005 година за прилагане на схема на общи тарифни преференции (ОВ L 169, 2005 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 41, стр. 60) и от друга страна, с Регламент (ЕО) № 732/2008 на Съвета от 22 юли 2008 година за прилагане на схема от общи тарифни преференции за периода от 1 януари 2009 г. до 31 декември 2011 г. и за изменение на регламенти (ЕО) № 552/97, № 1933/2006 и регламенти (ЕО) № 1100/2006 и № 964/2007 на Комисията (ОВ L 211, 2008 г., стр. 1).

95 От член 5, параграф 2 от Регламент № 980/2005 и от член 5, параграф 2 от Регламент № 732/2008 следва, че за целите на режимите, посочени в член 1, параграф 2 от всеки от тези регламенти, а именно режимите, съгласно които се прилагат тарифни преференции, правилата, които се отнасят до методите за административно сътрудничество, са определени от Регламент № 2454/93.

96 В редакцията му след приемането на Регламент (ЕО) № 883/2005 на Комисията от 10 юни 2005 година за изменение на Регламент № 2454/93 (ОВ L 148, 2005 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 17, стр. 236), приложима към фактите в конкретния случай, член 81 от Регламент № 2454/93 гласи, че по общо правило продуктите с определен произход отговарят на условията, при внасяне в Съюза, за ползване на тарифните преференции, упоменати в него, при условие че са били транспортирани директно, при представяне на сертификат за произход формуляр А, издаден от митническите органи или от други компетентни правителствени органи на страната — бенефициер на преференциалното третиране. Член 83 от същия регламент предвижда, че тъй като сертификатът за произход формуляр А представлява писмено доказателство за прилагането на разпоредбите относно тарифните преференции, упоменати в този регламент, правителствените органи на страната на износа отговарят за предприемане на необходимите мерки за проверка на произхода на продуктите и проверка на другите декларации в сертификата.

97 Членове 93—95 от Регламент № 2454/93 посочват методите за административно сътрудничество между страните бенефициери, ползващи се от ОСП, и Комисията, които включват последващи проверки на сертификати за произход формуляр А, когато митническите органи в Съюза имат основателни съмнения относно тяхната автентичност, статута на определен произход на съответните продукти или при изпълнението на другите изисквания на раздела на регламента, който се отнася до ОСП, като органите на страната на износа трябва да извършат тези проверки и да съобщят резултатите от тях на митническите органи на Съюза в срок от шест месеца (член 94, параграфи 1 и 3 от Регламент № 2454/93). Освен това член 94, параграф 6 от Регламент № 2454/93 предвижда, че когато процедурата на проверката или друга налична информация, изглежда, показва, че разпоредбите на раздела, отнасящ се до ОСП, са били нарушени, страната бенефициер на износа трябва, по своя инициатива или по искане на Съюза, да извърши необходимите разследвания или да организира извършването на тези разследвания без ненужно отлагане, за да идентифицира и предотврати тези нарушения, като за тази цел Съюзът може да участва в разследванията. Накрая, член 94, параграф 7 от Регламент № 2454/93 предвижда, че копията на сертификатите за произход формуляр А се съхраняват поне три години от правителствените органи на страната на износа.

98 Така, видно от разпоредбите, от една страна, на регламенти № 980/2005 и № 732/2008 във връзка, от друга страна, с разпоредбите на Регламент № 2454/93 в редакцията му след приемането на Регламент № 883/2005, преференциалният статут на разглежданите продукти е бил установен на базата на система за административно сътрудничество, включваща властите на трета страна, а именно тези на Салвадор.

99 Следователно в съответствие с член 220, параграф 2, буква б), втора алинея от МКО грешката, допусната от салвадорските органи при издаването на сертификатите за произход формуляр А, представлява грешка, за която се предполага, че не е можела да бъде открита по смисъла на първа алинея от тази разпоредба.

100 При това положение анализът следва да продължи, за да се определи дали другите условия за прилагането на член 220, параграф 2, буква б) от МКО трябва да бъдат изпълнени в настоящия случай или дали, както поддържа Кралство Испания, това е ненужно, щом като Комисията не е приела в обжалваното решение, че грешката се е дължала на невярно представяне на фактите от износителя или че салвадорските органи са знаели или е трябвало да знаят, че представените сертификати са били с невярно съдържание.

По задължението да се изпълнят другите условия за прилагане на член 220, параграф 2, буква б) от МКО

101 Според Кралство Испания позоваването от страна на Комисията на условията във връзка с добросъвестността и с правната уредба, отнасяща се до митническата декларация, е невалидно, щом в обжалваното решение тя не е приела, че допуснатата грешка от салвадорските органи се е предхождала от невярно представяне на фактите от износителя.

102 По същество, Комисията счита, че трите условия за прилагането на член 220, параграф 2, буква б), първа алинея от МКО трябва да бъдат изпълнени, за да не се извършва последващо събиране, и че тя правилно е проверила дали длъжникът е бил добросъвестен и дали е спазил правната уредба, отнасяща се до митническата декларация. Освен това, що се отнася до условието за добросъвестността, Комисията счита, че член 220, параграф 2, буква б), четвърта алинея от МКО, въведен с Регламент № 2700/2000, се прилага към положението на длъжника и не допуска неположилият дължимата грижа длъжник да може да се позовава на добросъвестността си.

103 За да се отговори на довода на Кралство Испания, следва да се определи именно дали Регламент № 2700/2000 въвежда специален режим по отношение на исканията за отказ от последващо събиране, когато се прилага преференциален статут за вносните стоки.

104 Впрочем още от точки 92—99 по-горе следва, че в съответствие с член 220, параграф 2, буква б), втора алинея от МКО, когато преференциалният статут на дадена стока е установен на базата на система за административно сътрудничество, включваща властите на трета страна, издаването на сертификат с невярно съдържание от тези власти представлява грешка, за която се предполага, че не е можела да бъде открита по смисъла на първа алинея, поради което подобно правило представлява изключителен случай, доколкото установява като първоначална основа за преценка една законова презумпция, която трябва да се вземе предвид при оценката на съответните кумулативни условия (вж. т. 47 по-горе).

105 Освен това трябва да се приеме за установено, че Регламент № 2700/2000, на който Кралство Испания се позовава по-конкретно за да приеме, че той въвежда специален режим за последващото вземане под отчет на вносните мита в рамките на преференциалните режими, допълва член 220, параграф 2, буква б) от МКО, добавяйки към неговата първа алинея четири други алинеи, като всички те се отнасят до преференциалния режим (вж. в този смисъл

решение от 9 март 2006 г., Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, т. 3 и 4). Освен това този нов текст укрепва защитата на оправданите очаквания на съответния икономически оператор при грешки на митническите органи във връзка с преференциален режим на стоки с произход от трети страни (решение от 9 март 2006 г., Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, т. 25), като внася яснота за конкретния случай на преференциално третиране на стоки с произход от трети страни (вж. в този смисъл заключение на генералния адвокат Kokott по дело Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2005:527, т. 29).

106 Следователно от тези предварителни съображения е видно, че член 220, параграф 2, буква б), втора—пета алинея от МКО установява специални правила, с оглед на които няма последващо вземане под отчет на дължими вносни мита, когато преференциалният статут на дадена стока е установен на базата на система за административно сътрудничество, включваща властите на трета страна. Противно на твърденията на Комисията, разглеждането на искането за отказ от последващо събиране на вносни мита трябва да се извърши от гледна точка на член 220, параграф 2, буква б), втора—пета алинея от МКО.

107 Все пак разглеждането на искане за отказ от последващо събиране на вносни мита трябва да се извърши и при отчитане на разпоредбите на член 220, параграф 2, буква б), първа алинея от МКО и следователно на кумулативните условия, които се съдържат в него и които трябва да са изпълнени наред с условието, отнасящо се до възможността за откриване на грешката, допусната от компетентните органи (вж. т. 92—99 по-горе), а именно длъжникът да е добросъвестен и да е спазил всички разпоредби на действащата правна уредба (вж. в този смисъл определение от 1 октомври 2009 г., Agrar-Invest-Tatschl/Комисия, C-552/08 P, EU:C:2009:605, т. 52, 55 и 56 и решение от 15 декември 2011 г., Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, т. 47).

108 На първо място, що се отнася до условието във връзка с добросъвестността на длъжника, от член 220, параграф 2, буква б), четвърта алинея от МКО следва, че длъжникът може да се позове на своята добросъвестност, когато е в състояние да докаже, че през периода на въпросните търговски операции е положил дължимата грижа, за да се увери, че са спазени всички условия за преференциално третиране (решение от 16 декември 2010 г., HIT Trading и Berkman Forwarding/Комисия, T-191/09, непубликувано, EU:T:2010:535, т. 53).

109 Следователно Кралство Испания неправилно поддържа, че Комисията невалидно се е позовала на условието във връзка с добросъвестността, преди да определи дали е трябвало да се извърши последващо събиране на дължимите вносните мита в съответствие с член 220, параграф 2, буква б) от МКО в редакцията му след приемането на Регламент № 2700/2000.

110 Все пак трябва да се припомни, че между условието за добросъвестността на оператора и условието за незнанието за грешката, допусната от митническите органи, има известна връзка. Въпросът дали операторът е действал добросъвестно, налага по-специално да се определи дали той не е могъл да открие грешката, допусната от компетентните органи (вж. по аналогия решения от 14 май 1996 г., Faroea Seafood и др., C-153/94 и C-204/94, EU:C:1996:198, т. 83 и 98—102, от 18 октомври 2007 г., Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, т. 30 и от 15 декември 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, т. 47).

111 Сега следва да се прецени начинът, по който трябва да се тълкува условието във връзка с добросъвестността на оператора с оглед прилагането на член 220, параграф 2, буква б), първа—четвърта алинея от МКО в правния контекст след приемането на Регламент № 2700/2000, тоест в областта на преференциалните режими. Необходимо е да се вземат предвид поясненията, които могат да дадат мотивите на посочения регламент, процедурата, в резултат на която е бил приет, и съдебната практика.

112 На първо място, що се отнася до мотивите на Регламент № 2700/2000, в съображение 11 от него се посочва, че за преференциалните режими е уместно да бъдат дефинирани понятията за грешка на митническите власти и за добросъвестност на длъжника. След като в съображението се изтъква въпросът за грешката на властите на трета страна, по-нататък в него се посочва общо, че длъжникът може да се позове на своята добросъвестност, когато е способен да докаже, че е положил надлежни усилия, освен в случаите, когато в *Официален вестник на Европейския съюз* е било публикувано становище, съобщаващо за основателни подозрения. Това съображение трябва да се тълкува като съставляващо указание в смисъл, че добросъвестността на длъжника трябва да се разгледа, когато грешката на органите на трета страна е довела до изготвяне на сертификат с невярно съдържание, независимо от произхода на тази грешка — дължаща се на тези органи или предизвикана от невярно представяне на фактите от износителя.

113 На второ място, що се отнася до самата процедура за приемане на Регламент № 2700/2000, първо следва да се отбележи, че изменението на член 220, параграф 2, буква б) от МКО не е било предвидено в предложение за Регламент (ЕО) на Европейския парламент и на Съвета за изменение на Регламент № 2913/92 (ОВ C 228, 1998 г., стр. 8).

114 Вследствие на позицията на Европейския парламент на първо четене, с която е предложено да се добавят втора и трета алинея в член 220, параграф 2, буква б), от МКО, Комисията представя изменено предложение за Регламент (ЕО) на Европейския парламент и на Съвета за изменение на Регламент № 2913/92 (ОВ C 248, 2000 г., стр. 1).

115 Освен това, видно от протокола от 2248-то заседание на Съвета на Европейския съюз „Вътрешен пазар“, проведено в Брюксел (Белгия) на 16 март 2000 г., на което е постигнато политическо споразумение по предложението за изменение на МКО, това предложение предвижда да се определят с точност понятията „административни грешки“ и „добросъвестност на вносителя“ по отношение на операциите, включващи стоки, които са били обект на преференциално третиране по силата на сертификати с невярно съдържание, издадени от органите на трета страна.

116 Обща позиция (ЕО) № 31/2000 от 25 май 2000 г., приета от Съвета, действащ в съответствие с процедурата, посочена в член 251 ЕО, за приемането на Регламент (ЕО) на Съвета за изменение на МКО (ОВ C 208, 2000 г., стр. 1), съдържа съображенията и разпоредбите, които ще бъдат окончателно приети под формата на Регламент № 2700/2000.

117 Второ, в прессъобщение IP/2000/1123, изготвено на 5 октомври 2000 г., членът на Комисията, отговарящ за вътрешния пазар, посочва, че разглежданото изменение въвежда ново определение за защитата на добросъвестността на операторите, които внасят стоки по преференциални режими, когато сертификатите за произход се окажат с невярно съдържание, и че така вносителите ще знаят, че няма да бъдат автоматично извинявани, ако износителите от трета страна са представили например сертификати за произход с невярно съдържание.

118 Поради това от процедурата за приемане на Регламент № 2700/2000 ясно следва, че член 220, параграф 2, буква б), четвърта алинея от МКО, отнасящ се до добросъвестността на длъжника, се прилага, когато органите на трета страна са изготвили сертификати с невярно съдържание, позволяващи ползване на преференциален режим, което потвърждава заключението в точка 112 по-горе, in fine.

119 Трето, следва да се отбележи, че Съдът е постановил, че, видно от съображение 11 от Регламент № 2700/2000, изменението на член 220, параграф 2, буква б) от МКО има за цел да определи, за конкретния случай на преференциалните режими, понятията „грешка на митническите органи“ и „добросъвестност на длъжника“ и че по този начин, без да се пристъпва към изменение по същество, с посочения член се цели да се изяснят горепосочените понятия, които вече се

съдържат в първоначалната редакция на споменатия член 220 и са уточнени от съдебната практика (вж. решение от 9 март 2006 г., Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, т. 22 и цитираната съдебна практика). Поради това съдът на Съюза приема, че член 220, параграф 2, буква б) от МКО има преди всичко тълкувателен характер (решение от 9 март 2006 г., Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, т. 23).

120 Така Съдът възпроизвежда обосновката, посочена в заключението на генералния адвокат Kokott по дело Beemsterboer Coldstore Services (C-293/04, EU:C:2005:527, т. 29 и 32), съгласно която, от една страна, новият текст на член 220, параграф 2, буква б) от МКО не цели да внесе изменение, а само да направи уточнение за конкретния случай на преференциалното третиране на стоките с произход от трети страни, като в тази връзка законодателят на Съюза е приел, че е необходимо да дефинира по-точно понятията „грешка на митническите органи“ и „добросъвестност на длъжника“, и от друга страна, новата формулировка на тази разпоредба служи само за кодифициране и уточняване на съществуващото правно положение именно в конкретния случай на грешките на митническите органи във връзка с преференциалния статут на стоките с произход от трети страни.

121 При тези обстоятелства предходната съдебна практика в областта на последващото събиране на вносни мита остава приложима. Впрочем, както е посочено в точка 110 по-горе, от това следва, че условието за добросъвестността на оператора и условието за незнанието за допуснатата от митническите органи грешка до известна степен са свързани, като въпросът дали операторът е действал добросъвестно, налага по-специално да се определи дали той не е могъл да открие грешката, допусната от компетентните органи.

122 Следователно въпреки обстоятелството, че от член 220, параграф 2, буква б), втора алинея от МКО следва, че грешката, допусната от органите на трета държава при издаването на сертификат с невярно съдържание, представлява грешка, за която се предполага, че не е можело да бъде открита по смисъла на първа алинея (вж. т. 99 по-горе), трябва също да се вземе предвид фактът, че условието за добросъвестността на оператора и условието за незнанието за грешката на митническите органи до известна степен са свързани (вж. т. 121 по-горе), поради което е необходимо при всички положения те да се анализират от гледна точка на конкретните обстоятелства по случая, в светлината на законовата презумпция, предвидена във втората алинея на разглежданата разпоредба.

123 Такова тълкуване запазва и полезното действие на член 220, параграф 2, буква б), четвърта алинея от МКО, тъй като добросъвестността на длъжника може да бъде изтъкната при условията, посочени в тази разпоредба, и разгледана от Комисията на индивидуална основа и като се вземат предвид всички фактически обстоятелства в конкретния случай, дори когато за грешката се предполага, че не може да бъде открита от длъжника.

124 На следващо място, що се отнася до условието във връзка със спазването на действащата правна уредба по отношение на митническата декларация, следва да се констатира, че новите разпоредби, включени в член 220, параграф 2, буква б) от МКО с Регламент № 2700/2000, изобщо не го посочват. Все пак следва да се припомни, че разглеждането на искане за отказ от последващо събиране на вносни мита трябва да се извърши и като се вземат предвид разпоредбите на член 220, параграф 2, буква б), първа алинея от МКО и следователно кумулативните условия, които той съдържа и които трябва да се изпълнят (вж. т. 92—99 по-горе), а именно по-специално условието длъжникът да е добросъвестен и да е спазил всички разпоредби, предвидени от действащата правна уредба (вж. в този смисъл определение от 1 октомври 2009 г., Agrar-Invest-Tatschl/Комисия, C-552/08 P, EU:C:2009:605, т. 52, 55 и 56 и решение от 15 декември 2011 г., Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, т. 47).

125 Следователно условието във връзка със спазването на действащата правна уредба по отношение на митническата декларация се прилага, когато производството за последващо събиране се отнася до преференциалния статут на дадена стока и органите на трета страна са изготвили сертификат с невярно съдържание в това отношение.

По изпълнението на другите условия за прилагане на член 220, параграф 2, буква б) от МКО

126 Както следва от точка 123 по-горе, обстоятелството, че грешката на компетентните органи представлява грешка, за която се предполага, че не може да бъде открита, изобщо не пречи на Комисията да провери дали длъжникът е добросъвестен, в съответствие с посочената в точка 121 по-горе съдебна практика, като вземе предвид всички конкретни обстоятелства по случая.

127 Нещо повече, условието във връзка със спазването на правната уредба за митническата декларация също трябва да се разгледа от Комисията и следователно е необходимо да се определи, с оглед на доводите на Кралство Испания, дали обжалваното решение не е опорочено от грешки в това отношение.

– По доказателствата, отнасящи се до добросъвестността на длъжника

128 В самото начало следва да се приеме, че двете доказателства, изтъкнати от Комисията в обжалваното решение, трябва по-специално да бъдат взети предвид при преценката на въпроса дали в конкретния случай длъжникът е бил добросъвестен.

129 Първо, длъжникът е част от група, чиито дейности се извършват в целия свят в областта на риболова, преработването, производството, опаковането и предлагането на пазара на продукти, получени от прясна, замразена или консервирана риба (съображение 39 от обжалваното решение).

130 Второ, износителят на разглежданите продукти, представил информацията, въз основа на която са издадени сертификатите за произход формуляр А, е дружество, принадлежащо към същата група като длъжника (съображения 37 и 46 от обжалваното решение), а двата кораба, които са плавали под знамето на две държави, принадлежат на посочената група (съображение 43 от обжалваното решение). При тези обстоятелства, според Комисията не може да се приеме, че фактът, че се предполага, че грешката не е можела да бъде открита поради прилагането на член 220, параграф 2, буква б), втора алинея от МКО, води до признаване на добросъвестността на длъжника.

131 В това отношение, по-конкретно, от съдебната практика следва, че грешката, допусната от компетентните органи, трябва да е от такова естество, че да не е можело да бъде открита от добросъвестния длъжник въпреки професионалния му опит и положената от него дължима грижа (вж. в този смисъл решение от 14 ноември 2002 г., Ilumitrónica, C-251/00, EU:C:2002:655, т. 38).

132 На първо място, следва да се констатира, че доказателствата, които изтъква Комисията в обжалваното решение във връзка с професионалния опит на длъжника (вж. т. 129 по-горе), не са оспорени от Кралство Испания, което, напротив, приема, че Комисията правилно признава в съображение 39 от обжалваното решение, че длъжникът е много опитен оператор, но посочва също, че професионалният опит на длъжника не предопределя неспазването на условията, предвидени от член 220, параграф 2, буква б) от МКО.

133 Без съмнение е вярно, че професионалният опит сам по себе си не изключва добросъвестността на оператора или невъзможността за откриване на грешката, както подчертава Кралство Испания. Все пак следва да се отбележи, че от опитния професионалист може да се очаква да отделя по-голямо внимание на данните с административен и фактически характер, чиято оценка се включва сред неговите обичайни дейности, по-конкретно по такъв начин, че да може по-лесно да установява всяко отклонение от това, което съставлява правилна редовна практика.

134 На второ място, следва да се припомни, че що се отнася до дължимата грижа, при съмнение икономическият оператор трябва да се осведоми и да потърси всички възможни разяснения, за да не наруши разглежданите разпоредби (вж. по аналогия решения от 11 ноември 1999 г., Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, т. 58 и от 13 септември 2007 г., Common Market Fertilizers/Комисия, C-443/05 P, EU:C:2007:511, т. 191).

135 От обжалваното решение следва, че Комисията е разгледала условието за дължимата грижа на оператора от гледна точка на отделните елементи, които са били изтъкнати като съставомерни за неизпълнение на правилата за произход.

136 Първо, що се отнася до условието за състава на екипажа на риболовните кораби, Комисията приема, че, предвид естеството на неговата дейност и принадлежността му към група, опериращa в няколко океана и следователно подчиняваща се на различни правила, длъжникът не е положил дължимата грижа, като не е спазил условията за ползване на преференциалното митническо третиране, предвидени от разпоредбите на регламенти № 980/2005 и № 732/2008.

137 Второ, Комисията констатира, че в определени случаи износителят е представил едновременно или непреференциални сертификати за произход, издадени от испанската и френската търговски камари, и сертификати EUR.1, неиздадени от митническите органи на Съюза и отнасящи се до Споразумението АКТБ, или сертификати EUR.1, издадени от сейшелските органи, и сертификати формуляр A, издадени от панамските органи. Тя приема, че тези факти не позволяват да се определи произходът на рибата тон поради липсата на необходимата проследимост, и стига до заключението, че длъжникът не е спазил разпоредбите относно митническата декларация и приложимите правила за произход.

138 Трето, Комисията установява, че понятията „двойна регистрация“, „регистрационен номер“ и „двойна националност“ на плавателните съдове не са неясни, а са ясно определени от правото на Организацията на обединените нации (ООН). Тя добавя, че правото на Съюза ясно изисква риболовният кораб да е регистриран само в една държава и да плава под знамето само на една държава, за да се ползва от ОСП. Комисията обаче поддържа, че въпросните два кораба са били регистрирани в Сейшелските острови и са плавали под знамето на тази държава в продължение на пет години, като същевременно са били регистрирани в Салвадор и са плавали под знамето на последната държава, макар длъжникът да е декларирал, че условията по член 68, параграф 2 от Регламент № 2454/93 за ползването на ОСП са били изпълнени.

139 Четвърто, Комисията отбелязва, че сведенията, с оглед на които салвадорските органи са издали сертификатите за произход формуляр A, са били предоставени от дъщерно дружество от групата на длъжника.

140 Въз основа на това Комисията стига до заключението, че с оглед на изтъкнатите от нея положения длъжникът не е доказал очакваната от професионален оператор степен на бдителност при поисканото митническо третиране за разглежданите стоки.

141 На трето място, следва да се отговори на отделните доводи, които изтъква Кралство Испания, за да оспори неполагането на дължимата грижа от длъжника.

142 Първо и в предварителен порядък, Кралство Испания поддържа, че е противоречиво да се твърди в обжалваното решение, че е допусната грешка от салвадорските органи, без износителят да е представил невярно фактите, и че длъжникът не е положил дължимата грижа с оглед на същите факти.

143 По този въпрос несъмнено следва да се отбележи, че е безспорно, че условието за невъзможността за откриването на допуснатата от компетентните органи грешка до известна степен е свързано с въпроса за добросъвестността на длъжника, както е установено в съдебната практика. Все пак не може да се приеме, че предположението, че грешката не е можела да бъде открита — извод, който произтича от прилагането на правилото по член 220, параграф 2, буква б), втора алинея от МКО, въведено с Регламент № 2700/2000 — автоматично и непременно води до установяване на добросъвестността на длъжника, при това, a fortiori, в настоящия случай, предвид вече изтъкнатите в точки 128—130 по-горе обстоятелства. Колкото до отбелязаното противоречие от Кралство Испания между установяването на допусната грешка и липсата на невярно представяне на фактите от износителя, не е изтъкнат никакъв довод в подкрепа на тази аргументация, чиято логичност не следва и от съдебната практика. Същото важи и за евентуалното противоречие между липсата на невярно представяне на фактите от износителя и неполагането на дължимата грижа от длъжника с оглед на същите факти. По-специално не е възможно да се презумира, че добросъвестността на длъжника произтича пряко от поведението на износителя, тъй като длъжникът не може по-конкретно да се възползва от действията на последния при обстоятелства, при които фактическите данни, представени от износителя, не могат да доведат до издаването на сертификати за произход формуляр А от компетентните органи на съответната трета страна. В този смисъл следва да се приеме за установено, че горепосочените твърдения на Кралство Испания трябва да се преценят с оглед на факта, че някои от грешките, допуснати от салвадорските митнически органи, са произтичали от отчитането на първоначални сертификати, които очевидно не е можело да бъдат разглеждани като сертификати, позволяващи получаването на преференциалното третиране, а други — от съществени нарушения на задължения по отношение на екипажа и на знамето на разглежданите кораби.

144 Следователно доводът на Кралство Испания трябва да бъде отхвърлен.

145 Второ, от една страна, Кралство Испания счита, че не е пропорционално да се изисква от длъжника да знае състава на екипажа на всеки кораб към момента на отделните улови, които са били извършвани от кораби, непринадлежащи към групата Calvo, поради което от последния не е можело да се изисква информация във връзка със състава на екипажа. То твърди, че длъжникът е взел допълнителни предпазни мерки, като е изисквал от доставчиците си свидетелство за собственост, удостоверяващо спазването на правилото във връзка със състава на екипажа. От друга страна, то констатира, че сложността на правната уредба за продуктите от риболова в областта на произхода представлява едно от релевантните обстоятелства за преценката на условията по член 220, параграф 2, буква б) от МКО и че в настоящия случай тази сложност не се поставя под никакво съмнение.

146 По първия довод относно непропорционалността на изискването за знание от страна на длъжника за състава на екипажа на корабите, извършили улова на разглежданите продукти, следва да се приеме за установено, че макар в обжалваното решение Комисията да налага на длъжника такова изискване, в писмените си изявления пред Общия съд тя обвързва с него и износителя. При всички положения следва да се приеме за установено, че предвид принадлежността на длъжника и на износителя към една и съща група, за липсата на дължима грижа на износителя относно контрола на условието за състава на екипажа на корабите е отговорен и длъжникът по-специално поради възможностите за осведомяване, които съществуват между предприятията, принадлежащи към една и съща група. Освен това следва да се установи, че като представя удостоверения за собственост на корабите, от които личи състава на екипажа и които групата Calvo обикновено изисква да бъдат попълвани от собствениците на

плавателни съдове, Кралство Испания в действителност предлага ясно указание в смисъл, че изискването за знание за състава на екипажа от страна на износителя или на длъжника очевидно не е непропорционално и че би могло да става въпрос, напротив, за относително обичайна практика в сектора на риболовната дейност по-специално когато извършеният улов от тези кораби е предназначен за внос в Съюза в рамките на ОСП. При тези обстоятелства не може да се приеме за изключено износителят или длъжникът, които искат да се възползват от ОСП, да могат да искат от доставчиците, дори тези извън групата Calvo, данните относно състава на екипажа в рамките на техните договорни отношения, независимо от твърденията на Кралство Испания, че такава информация е трудно да се получи по-специално поради възможността за промени на екипажа към момента на извършването на всеки улов или поради непостоянното присъствие на някои лица на борда. Впрочем, противно на твърденията на Кралство Испания, спазването на правната уредба за защитата на личните данни не може да се противопостави на такъв подход, тъй като съществуват различни възможности, които позволяват на практика да се искат и съхраняват такива данни без да се нарушава горепосочената правна уредба, като се поиска необходимото в това отношение съгласие от съответните лица, по-специално за корабите извън групата на износителя и на длъжника. Освен това приемането на твърдението на Кралство Испания в това отношение би направило неприложимо изискването за доказване на състава на екипажа на корабите към момента на улова, макар да е безспорно, че такова задължение се е прилагало в конкретния случай съгласно действащите норми към съответната дата.

147 Що се отнася до седемте удостоверения, представени от Кралство Испания пред Общия съд, Комисията подчертава, че те не установяват, че е било изпълнено условието във връзка със състава на екипажа на даден кораб, съгласно което 75 % от членовете е трябвало да включват граждани от страните в Съюза или от страната бенефициер на преференциалното митническо третиране. В това отношение следва да се приеме за установено, че както правилно поддържа Комисията, тези удостоверения посочват само процента на членовете на екипажа, които са граждани на държава в Съюза или на която и да е страна бенефициер от група II от ОСП за целите на кумулацията („porcentaje de nacionales de un Pais miembro de la UE o del grupo II de Paises SPG“), като едно от тях се отнася до процента членове на екипажа, граждани на държавите — страни по Споразумението за АКТБ. Впрочем при тези обстоятелства трябва да се приеме, че предвид неточността на разглежданите сертификати с тях не може да се докаже, че условието във връзка със състава на екипажа е изпълнено.

148 Накрая, що се отнася до сложността на правната уредба за продуктите от риболова в областта на произхода, не може да се приеме, че такава съществува по отношение на спорния правен въпрос в настоящото дело. Наистина член 68, параграф 1, букви е) и ж) и член 68, параграф 2, пето тире от Регламент № 2454/93 в неговата приложима към момента на настъпване на фактите редакция посочва, че се считат за изцяло добити в страна бенефициер или в Съюза продуктите, получени от морския риболов, и другите продукти, добити от морето извън техните териториални води от техни плавателни съдове, или продуктите, изработени на борда на техни кораби-заводи, като изразите „техни плавателни съдове“ и „техни кораби-заводи“ се отнасят само до плавателните съдове и корабите-заводи, които по-специално са с екипаж поне в 75 % съставен от граждани на страната бенефициер или на държавите членки.

149 Не може да се приеме, че това правило има такава сложност, че би било прекомерно трудно за много опитния оператор — като длъжника или като износителя, да гарантира спазването му. Следователно трябва да се отхвърли доводът на Кралство Испания, отнасящ се до броя решения, с които Комисията изключва последващото вземане под отчет на вносни мита в сектора на рибата тон, за които не се твърди, че нормативното затруднение се е отнасяло именно до въпроса за състава на екипажа, както трябва да се отхвърли и доводът относно измененията, внесени от институциите на Съюза в нормативната уредба в областта на ОСП. Всъщност такива обстоятелства не позволяват да се заключи, че условието във връзка със състава на екипажа е сложно по естеството си. По-нататък, фактът, че Комисията се е

ангажирала в инициатива за опростяване на правилата за произход в преференциалните режими, водеща до отмяната на условието за състава на екипажа, в най-добрия случай представлява само индиция за това, че институцията е целяла по-добра законодателна практика въз основа на анализа на последиците от разглежданите норми, без от това да може да се направи изводът, че те са били трудно разбираеми за информираните професионалисти в съответната област. Освен това, както правилно подчертава Комисията, не е установено, че констатациите на Кралство Испания във връзка със сложността на законодателството са се отнасяли конкретно до разглежданото изискване по отношение на екипажа. Също така фактът, че в това отношение е имало консултация между OLAF и правната служба на Комисията, също не представлява убедително доказателство за сложността на разглеждания правен въпрос. Освен това, що се отнася до тълкуването от Съда на понятието за екипаж в решение от 14 май 1996, Faroe Seafood и др. (C-153/94 и C-204/94, EU:C:1996:198, т. 47), ограничаването на това понятие до постоянния персонал на плавателния съд не може да се разглежда като източник на допълнителни затруднения за гарантиране на спазването на правилото, предвидено в член 68, параграф 1 и член 68, параграф 2, пето тире от Регламент № 2454/93, тъй като въз основа на него, напротив, се предоставя информация само за членовете на екипажа, които имат стабилна връзка с плавателния съд, извършващ улов, който се ползва от ОСП.

150 Ето защо доводите на Кралство Испания по този въпрос трябва да бъдат отхвърлени.

151 Трето, Кралство Испания счита, че обжалваното решение е противоречиво, тъй като в него е посочено, че поради дейността си длъжникът е трябвало да знае, че условието за състава на екипажа не е било изпълнено, но че по отношение на улова, чийто произход е удостоверен със сертификатите за произход формуляр A, издадени от Панама, той може да не е открил грешката. Освен това Комисията се отклонила от своята практика по приемане на решения, съгласно която тя винаги е предоставяла опрощаване на мита на опитните оператори, извършващи същата дейност като длъжника, което представлявало релевантно обстоятелство за отчитане в настоящия случай, дори когато тези решения са били приети в приложение на член 239 от МКО или на правилата за АКТБ.

152 Относно противоречивия характер на обжалваното решение следва да се отбележи, че причините, поради които Комисията приема, че положението на суровините с произход от Панама трябва да се третира различно от други случаи, личат ясно от съображение 38 от посоченото решение. Произходът на въпросната суровина е обоснован със сертификати за произход формуляр A, изготвени от панамските органи, защото страната е част от регионална група II, а не със сертификати с различно естество, издадени от органите на страна, която не участва в същата регионална група, какъвто е бил случаят със спорния внос. При тези условия Комисията приема, че длъжникът е могъл да не знае дали сертификатите за произход формуляр A, издадени от салвадорските органи за спорния внос, са били издадени правилно с оглед на сертификати със същото естество, изготвени от панамските органи. Следователно в обжалваното решение няма противоречие.

153 Относно предходната практика по приемане на решения, Комисията правилно изтъква, че решения REM 07/02 и REM 08/02 са се отнасяли до положения, при които не се е поставял въпрос за представянето от страна на износителя на неподходящи за целите на ОСП първоначални сертификати за произход при обстоятелства, при които, както в настоящия случай, длъжниците на митнически задължения са имали специален професионален опит и при които длъжникът и износителят са били част от една и съща група. Всъщност тези решения са се отнасяли по-скоро до проблеми, свързани със състава на екипажа, и във втория случай — до проблеми във връзка с въпроса кой е бил собственик на разглежданите кораби. Що се отнася до другите решения, представени от Кралство Испания, трябва да се приеме за установено, че никое от тях не се отнася до положение, при което длъжникът и износителят са част от една и съща група. Поради това става въпрос за решения, отнасящи се до фактически положения, различни от това в настоящия случай. Следователно те не могат да бъдат основа за практика

по приемане на решения, която може да бъде релевантна за разрешаване на настоящия случай. Освен това нито едно от посочените решения не съдържа извод, че разглежданата правна уредба е сложна и поради това обосновава опрощаването на вносните мита.

154 Ето защо доводите на Кралство Испания по този въпрос трябва да бъдат отхвърлени.

155 Четвърто, Кралство Испания припомня, че съгласно съдебната практика периодът, през който митническите органи имат едно и също поведение, е от определено значение за преценката на дължимата грижа на операторите. Впрочем салвадорските органи, надлежно информирани за притежаваните сертификати, в продължение на години не възразили срещу издаването на сертификати формуляр А, по-специално поради непредоставянето на печатите от Комисията, поощрявайки по този начин издаването на неправилни сертификати.

156 Общият съд отбелязва подобно на Комисията, че доводът, изведен от запазването във времето на становището на компетентните органи, сам по себе си не е определящ за преценката дали длъжникът е положил дължимата грижа, макар да става въпрос за полезен аспект за проверката за наличието на грешка на посочените органи (вж. в този смисъл решение от 5 юни 2013 г., Recombined Dairy System/Комисия, T-65/11, EU:T:2013:295, т. 25 и 29). С оглед на всички релевантни обстоятелства по настоящото дело, по-конкретно с оглед на опита на длъжника, на принадлежността му към същата група като износителя и на естеството на допуснатата грешка, запазването във времето на становището на салвадорските органи не освобождава длъжника от липсата на дължима грижа от негова страна. Освен това трябва да се приеме за установено, че въпросът за печатите, които Комисията е трябвало да предостави на посочените органи, няма отражение върху естеството на допуснатата грешка и следователно върху дължимата грижа, която е трябвало да положи длъжникът. Самото Кралство Испания впрочем отбелязва, след като подчертава, че непредоставянето на печатите е нарушение, за което отговаря пряко Комисията, която според него несъмнено е допринесла за издаването на сертификатите с невярно съдържание и за запазването във времето на грешката, „че в случая не става въпрос за основната причина за издаването на сертификатите с невярно съдържание“. В същата връзка следва да се добави, че в настоящия случай не се е поставил въпросът за евентуалното подправяне на сертификатите EUR.1, послужили за основание за издаването на сертификатите формуляр А, поради което неуведомяването от страна на Комисията за подходящите печати не е можело да има практически последици.

157 Ето защо доводите на Кралство Испания по този въпрос трябва да бъдат отхвърлени.

158 Пето, Кралство Испания твърди, че правилото за произход предвижда само, че плавателните съдове се регистрират или вписват в страната бенефициер или в държава членка, като изключването на преференциалните режими в случай на двойна регистрация произтича от тълкуване на Комисията, което не е било известно при подаването на исканията за сертификати, посочващи използването на сейшелското знаме. Поради това последиците от двойната регистрация произтичали от сложна правна уредба, за което свидетелствал фактът, че салвадорските органи тълкували условието във връзка със знамето по начин, различен от този на Комисията.

159 В това отношение, както правилно отбелязва Комисията, Кралство Испания признава, че и длъжникът и износителят са знаели, че разглежданите кораби са били регистрирани в две страни. То поддържа по-скоро, че износителят добросъвестно е уведомил салвадорските органи за съществуването на двойна националност. Безспорно е впрочем, че разглежданите кораби са принадлежали на друго дружество от групата, от която са част длъжникът и износителят.

160 Противно на доводите на Кралство Испания, не може да се приеме, че правилото за произход, посочено в член 68, параграф 2 от Регламент № 2454/93, е с особено сложно естество. Всъщност тези разпоредби предвиждат, че плавателните съдове, извършващи улов, който се ползва от

ОСП, се регистрират или вписват в страната бенефициер или в държава членка и че плават под знамето на страната бенефициер или на държава членка. В този смисъл следва да се приеме за установено, че единственият въпрос, който остава релевантен, се отнася до последиците от обстоятелството, че разглежданите два кораба са били регистрирани и в Салвадор и в Сейшелските острови.

161 Трябва да се отбележи, че както многократно подчертава Комисията, правото на ООН предвижда последиците, които търпи даден плавателен съд, поради факта че плава под няколко знамена.

162 Така, член 92, параграф 2 от Конвенцията на Организацията на обединените нации по морско право, подписана в Монтего Бей на 10 декември 1982 г. и влязла в сила на 16 ноември 1994 г., предвижда, че кораб, плаващ под знамената на две или повече държави, използвайки ги за удобство, не може да претендира пред която и да е трета държава, че притежава някоя от тези националности, както и че може да бъде приравнен към кораб без националност. От това правило следва, че кораб, който плава под знамето на две държави, се намира в незаконосъобразно положение от гледна точка на международното право.

163 Що се отнася до приложимостта на тази норма в настоящия случай, следва да се отбележи, че Конвенцията на Организацията на обединените нации по морско право е одобрена от името на Съюза с Решение 98/392/ЕО на Съвета от 23 март 1998 година за сключване от Европейската общност на Конвенция на Организацията на обединените нации по морско право от 10 декември 1982 година и на Споразумението от 28 юли 1994 година по отношение прилагането на част XI от Конвенцията (ОВ L 179, 1998 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 4, том 4, стр. 103). Това обстоятелство има за последица да обвърже Съюза, поради което разпоредбите на тази конвенция са неразделна част от правния ред на Съюза (решения от 30 май 2006 г., Комисия/Ирландия, C-459/03, EU:C:2006:345, т. 82 и от 3 юни 2008 г., Intertanko и др., C-308/06, EU:C:2008:312, т. 53).

164 Следователно Комисията правилно е приложила правилото за произход, предвидено в член 68, параграф 2 от Регламент № 2454/93, като е отчела правилото, уредено в член 92, параграф 2 от Конвенцията на Организацията на обединените нации по морско право. Така, като се има предвид относително простият механизъм на тълкуване на разпоредба от посочения регламент в светлината на тази конвенция, която към датата на относимите обстоятелства впрочем изобщо не е представлявала неотдавнашен факт, не може да се приеме, че разглежданата правна уредба е сложна. Освен това с оглед на опита на износителя и на длъжника, както и на тяхната принадлежност към група с международно измерение в областта на риболова, Кралство Испания не може валидно да поддържа, че те не са знаели правилото, отнасящо се до двойната националност и неговите стриктни последици.

165 При тези условия трябва да се отхвърлят всички доводи на Кралство Испания, насочени срещу констатацията относно двойната националност в обжалваното решение, включително неговото твърдение, че износителят не е скрил факта, че съответните кораби са плавали под две знамена. Всъщност обстоятелството, че властите са били уведомени за това положение, е без значение за относимостта на факта, че е ставало въпрос за действия, несъобразени с горепосочените норми (вж. т. 162 и 163 по-горе).

166 Що се отнася, накрая, до твърдението за професионалния опит на длъжника — констатация, която според Кралство Испания не допускала Комисията да извърши опрощаване на вносните мита, както следвало от нейната практика, трябва да се посочи, че това твърдение вече е получило отговор, по-специално в точки 128—133, 146 и 149 по-горе, доколкото с оглед на обстоятелствата в случая, и по-специално на професионалния опит на длъжника, той е трябвало да положи дължима грижа, която не е доказал по отношение на грешките, допуснати от салвадорските органи.

167 Колкото до обстоятелството, че такъв опит не е пречка за това вносните мита да не бъдат събрани за внос с произход от Панама, от точка 152 по-горе достатъчно ясно личи, че обосновката на произхода със сертификати за произход формуляр А, изготвени от панамските органи, защото страната е част от регионална група II, не позволява на длъжника да знае дали сертификатите за произход формуляр А, издадени от салвадорските органи за спорния внос, са били издадени правилно с оглед на сертификатите, изготвени от панамските органи. Следователно от тази констатация Кралство Испания не може да изведе каквото и да било противоречие в обосновката на Комисията, основана на разглеждането на две различни фактически положения, отнасящи се до извършения от длъжника внос.

168 Следователно трябва да се приеме за установено, че Комисията правилно е счела, че длъжникът не е положил дължимата грижа и че поради това не е можело да бъде приет за добросъвестен с оглед прилагането на член 220, параграф 2, буква б) от МКО.

– По доказателствата, отнасящи се до спазването на правната уредба за митническата декларация

169 Кралство Испания твърди главно, че Комисията не е посочила кои разпоредби относно митническата стойност не са били спазени, отбелязвайки само наличието на неизпълнение на правилата за произход. Такава констатация обаче не позволявала да се докаже нарушение на правната уредба за митническата декларация. Длъжникът представил митнически декларации с вярно съдържание, съдържащи искания за прилагане на преференциалното митническо третиране, основани на необходимите за тази цел сертификати. Следователно той не можел да бъде упрекнат, че не е представил сведения, които не е могъл разумно да узнае и получи.

170 В подкрепа на доводите си Кралство Испания се позовава на доклада на OLAF, в който се признава възможността да се определят получените въз основа на даден улов крайни продукти и пратките към Съюза, включващи тези продукти, без нищо да показва, че е невъзможно да се определи произходът на улова. По-нататък, пратките към Съюза включвали продукти, получени от суровина, уловена от разглежданите в настоящия случай кораби, но и от други кораби. Следователно, ако всички пратки са включвали продукти, получени от преработката на суровина, уловена от няколко кораба, то твърдението на Комисията, че някои пратки, реализирани със същия сертификат формуляр А, не отговаряли на разпоредбите относно митническата стойност, било произволно, защото това обстоятелство важало във всички случаи.

171 Накрая, Кралство Испания поддържа, че действащата система за проследимост позволява да се определи произходът на улова, след като OLAF препраща изрично към представените от длъжника доклади за проследимост, което е доказателство за наличието на подходяща система за проследимост и за възможността по отношение на всяка пратка да се различат продуктите с произход от тези без произход. Нещо повече, в писмо от 14 март 2014 г. с референтен номер Ares(2014) 732193 Комисията признавала съществуването на проследимост в настоящия случай, защото това писмо имало връзка с обжалваното решение, тъй като съдържало преценки, свързани с решение на Tribunal de Cuentas (Сметна палата, Испания) по актовете за установяване на митнически задължения за 2009 г., отнасящи се до спорния внос.

172 В репликата Кралство Испания поддържа, че тълкуването, съгласно което двойната регистрация на даден кораб изключва прилагането на преференциални режими, е дадено, след като испанската администрация е издала повечето актове за последващо определяне на митнически задължения, в които не се разграничават продуктите с произход и тези без произход, посочени в един и същи сертификат.

173 По-нататък, Кралство Испания припомня, че при неспазване на правилото за произход може да се установи митническото задължение, тъй като това е необходимо, за да започне производство за опрощаване на мита, но че не става въпрос за условие за такова опрощаване.

174 В самото начало следва да се отбележи, че видно от съображение 42 от обжалваното решение, като представя сертификати за произход, които не позволяват да се определи произходът на рибата тон, длъжникът нарушава разпоредбите относно митническата декларация и приложимите правила за произход.

175 Трябва да се приеме за установено, че става въпрос за единственото съображение, на което се основава неспазването на разпоредбите относно митническата декларация, като Комисията не отговаря надлежно пред Общия съд на довода на Кралство Испания за невъзможността такова неспазване да се основе на неизпълнението на правилата за произход, което според него обуславя началото на производството за последващо събиране, а не представлява обстоятелство, с оглед на което се признава изпълнено ли е условието относно митническата декларация.

176 В това отношение следва да се припомни, че съгласно съдебната практика декларatорът е длъжен да предостави на компетентните митнически органи всички необходими сведения, предвидени от правните норми на Съюза и националните правни норми, които евентуално ги допълват или ги транспонират, по отношение на исканото митническо третиране на съответната стока (решения от 23 май 1989 г., Top Hit Holzvertrieb/Комисия, 378/87, EU:C:1989:209, т. 26 и от 14 май 1996 г., Faroe Seafood и др., C-153/94 и C-204/94, EU:C:1996:198, т. 108).

177 Все пак, както постановява Съдът, това задължение не може да се простре извън сведенията, които декларatорът може разумно да узнае и получи, поради което е достатъчно тези сведения, дори и да са неверни, да са били предоставени добросъвестно (решения от 1 април 1993 г., Hewlett Packard France, C-250/91, EU:C:1993:134, т. 29 и от 14 май 1996 г., Faroe Seafood и др., C-153/94 и C-204/94, EU:C:1996:198, т. 109).

178 Впрочем от точки 61 и 62 по-горе следва, че установеното неизпълнение на правилата за произход на вносните стоки в настоящия случай води до нарушение на правната уредба за митническата декларация. Всъщност член 84 от Регламент № 2454/93 предвижда, че доказателствата за произхода се представят на митническите органи на държавата членка на вноса по реда на член 62 от МКО. Впрочем последният член се отнася до писмената митническа декларация. Той предвижда, че митническата декларация трябва да се изготви върху предвидения за целта официален формуляр, да се подпише и да съдържа всички данни, необходими за прилагане на разпоредбите, отнасящи се до митническия режим, за който стоките са декларирани, като към декларацията трябва да бъдат приложени всички документи, чието представяне е необходимо за прилагане на разпоредбите, които уреждат посочения митнически режим. За да се ползва от прилагането на преференциално митническо третиране въз основа на произхода на внесените продукти, вносителят трябва, съгласно член 62 от МКО във връзка с член 84 от Регламент № 2454/93, да приложи към митническата си декларация сертификат за произход формуляр А, който да има вярно съдържание.

179 Освен това следва да се отбележи, както правилно поддържа Комисията, че използваната от длъжника система за проследимост не е позволявала да се определи произходът на релевантния в случая улов. Всъщност последващото вземане под отчет, извършено от испанските органи, е включвало само стоките без произход и стоките, които не е можело да се отделят от стоките без произход, като по този начин посочените органи признават наличието на недостатъчна проследимост. Също така, както уточнява Комисията, видно от писмото от 14 март 2014 г., посочено в точка 171 по-горе, то се е отнасяло само до стоките, които като стоки с произход, отделяеми от стоките без произход, е можело да бъдат изключени от

последващото събиране. Като цяло въпросът за проследимостта на съответните продукти в този смисъл се отнася, както правилно посочва Комисията, до етап, който предхожда настоящото производство и именно до етапа на установяването на митническите задължения, за което отговарят националните органи, а не до етапа на опрощаването на митата. Освен това, що се отнася до докладите от посещенията на OLAF, в тях също се изтъкват, противно на твърденията на Кралство Испания, сериозни недостатъци в системата за проследимост.

180 Накрая, не може основателно да се поддържа, че Комисията е извършила произволна преценка на различните положения относно представените сертификати, щом като, както е анализирано в точка 152 по-горе, става въпрос за няколко обективно различни и несравними положения.

181 Следователно, без да е необходимо да се разглеждат останалите доводи на Кралство Испания в това отношение, припомнени в точки 170—173 по-горе, които не могат да обезсилят нито констатацията, че евентуалната проследимост на продуктите не се е отнасяла до продуктите в настоящия случай, нито извода за липсата на произволна преценка на фактите от страна на Комисията, това оплакване по второто основание следва да се отхвърли, а заедно с него и основанието в неговата цялост, както и настоящата жалба.

По съдебните разноски

182 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

183 Тъй като Кралство Испания е загубило делото, то ще понесе направените от него съдебни разноски, както и тези на Комисията, в съответствие с искането на същата.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (пети състав),

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Кралство Испания понася направените от него съдебни разноски, както и направените такива от Европейската комисия.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 15 декември 2016 година.

Подписи

Съдържание

Фактическа обстановка 1

Производството и исканията на страните 5

Доводи на страните 5

По първото основание, изведено от нарушение на правото на добра администрация в рамките на член 872a от Регламент № 2454/93 6

По второто основание, изведено от нарушение на член 220, параграф 2, буква б) от МКО 11

По допустимостта на оплакването, отнасящо се до предходно искане за опрощаване на вносни мита, представено от длъжника 11

По кумулативния характер на условията, предвидени в член 220, параграф 2, буква б) от МКО . 12

По невъзможността за откриване на грешката 13

По задължението да се изпълнят другите условия за прилагане на член 220, параграф 2, буква б) от МКО 16

По изпълнението на другите условия за прилагане на член 220, параграф 2, буква б) от МКО. 20

– По доказателствата, отнасящи се до добросъвестността на длъжника 20

– По доказателствата, отнасящи се до спазването на правната уредба за митническата декларация 27

По съдебните разноски 29